

нещо. На мене, на всеки случай, ми пречи припряността. Щом ми дойде идея, рима веднага я обръщам в стихотворение и ако може, още в същия ден го печатам. Каточели пиша в новинарски вестник, - бързам. Така не се дава ценно и неувяхващо творчество. Пък и откъм идея страдаме: пишем, сякаш за самото писане; да си видим псевдонима във вестника; да си направим джубюп; ако щете - спорт някакъв. А няма ли идея, която да лежи в основата на едно творчество; която да вдъхновява, да минава като червена нишка през цялото творчество да една личност - "пиши го бегал" такъв автор.

Право или криво, Ведбал обичаше да се шегува с лириците, които пишеха "сериозно", но беше напълно прав, когато ги подиграваше за липсата на идейност. Израз на тази му шеговитост бяха стихотворенията "Вакарелска Лорелай" /бр. 3 на "Смях и сълзи"/ и "Нощна идилия" /бр. 6 на "Смях и сълзи/. И в двете стихотворения той обилно се шегува с това име Лорелай, което по онова време беше завладяло удовете на лириците. В първото той казва на старата си "севда":

"Аз си имам вече зная,
Вакарелска Лорелай".

А в "Нощна идилия":

"Аз съм тука, пред вратата,
моя дивна Лорелай,
мое слънце, моя радост,
бял трандафил цъфнал в май".

Между друго ще отбележа, че в първото от тези стихотворения, както и в някои други, Ведбал се представя за войник - в духа на времето, без да е още служил. Значи, пише наизуст, като се ползваше от впечатленията на приятели-войници. Така той написа "Говата ми любов /войничката чорба.../ под впечатление на разказа на Йото Върбанов, от Луковит, който вече беше войник и обичаше да ни смайва, нас "малките" с разкази за войничката чорба, за фелдфебели, за "изгори" и други такива. Изобщо, през 1915-1916 г. значителна част от творчеството и на Ведбал, и на приятелите му беше "наизуст", защото към нас нямаше и по-мен не само от военна служба, но и от сантиментални преживявания. С военщината Ведбал се сблъска едва през средата на 1917 г. /ще стигнем и до това време/, а сантиментални истории изобщо нямаше. Другояче стои въпросът със заобикалящите го теми: той пише смело за комисарските и други неуредици /като видяхме по-горе случая със стихотворението за опатките за захар/. Все така активен и черпец от живота е Ведбал и с първите си стихотворения още през 1916 година: "Аз на циркъ бях" /гдето подиграва стражари, трамвайни неуредици, министри/ и в